

две-три крачки. Една катеричка скача, като маймуна, отъ клонъ на клонъ, спуска се изведнажъ надолу по стъблото и пакъ бързо се връща. Следъ минута, отъ другъ клонъ се появява друга. Сега, въ замръ-лата привечеръ на горскитѣ дълбочини, ние присъствуваме на една странна игра. Дветѣ прекрасни звѣрчета се гонятъ ту горе, ту долу, по ствола, криятъ се едно отъ друго и се дебнатъ, като въ сжщинска криеница, минаватъ бѣгомъ по съседнитѣ дървета, слизатъ на земята, после сѣдатъ върху дънеритѣ съ наперени опашки, и гледатъ къмъ насъ съ спокойно любопитство, безъ никакъвъ страхъ. И безкрайната черна гора, и тъмното огледало на водата, и първата звезда, която трепва на зеленикавото небе — всичко изведнажъ се превръща въ една чудесна приказка, на която само нашитѣ човѣшки сжществувания оставатъ чужди и съвсемъ непотрѣбни.

